

gere Regjering, hvormeget jeg end for mit Vedkommende kunde have ønsket det; thi Stillingen vilde da have været ganske anderledes, end den nu er; nu er han ikke Modstander af Regjeringen, men han gjør alt sit for, at der skal komme Modstand fra Rigsdagens Side imod Regjeringens Forbring om et ubetinget Ja. Jeg har ofte gjort mig Umage for at forstaae den ærede Rigsdagsmand, jeg troer den ærede Rigsdagsmand paa hans Ord, at han ikke er nogen principiel Modstander af den nærværende Regjering, men jeg er ogsaa overbevist om, at han meget klart seer, at den nuværende Regjering ikke kan afgive slikt et Løfte, ikke kan modtage en saadan Betingelse (Tscherning: Jo den kan!) nu siger den ærede Rigsdagsmand Nei, han er vistnok nødt til at sige Nei, efter den Situation han har indtaget, jeg kan kun forklare det paa den Maade, og jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand kan tage mig det ilde op. Jeg er overbevist om, at den ærede Rigsdagsmand saa godt som Nogen seer, at fordi vi nu sige Ja til Grundlovsbestemmelsens Kraftræden, derfor ere ikke alle Bønskelighederne imod Fællesforfatningens Indførelse overvundne; der staaer andre Bønskeligheder tilbage, som maaskee kunne blive lige saa betydelige, som den nærværende, han seer vistnok ogsaa, at noget af det, som allermeest vilde hjælpe Regjeringen ud over de Bønskeligheder, som staaer tilbage, det var, om man kunde give det Skin af, at Fællesforfatningen var paatvunget de Danske som noget ganske Forsærdeligt; thi det vilde i høi Grad hjælpe Fællesforfatningen igjennem paa andre Steder, hvor det ogsaa er nødvendigt (Tscherning: Nei!); jeg kunde tænke mig, at den ærede Rigsdagsmand, netop af Patriotisme for at faae Fællesforfatningen sat igjennem, fordi han altid har været en

tvrig Ven deraf, netop for at faae den igjennem der, hvorfra Hovedvanskelighederne vilde komme, har reist en stor Modstand paa Rigsdagen, og jeg tænker, at der vil komme en Tid, maaskee om et Par Aar, da den ærede Rigsdagsmand vil sige: Der kunne De dog see, det var dog godt, vi gjorde den Modstand, ellers havde Fællesforfatningen ikke levet; jeg haaber, at den Tid skal komme, og jeg skal da minde ham deraf; den ærede Rigsdagsmand er imidlertid nu nødt til at benægte, at han har tænkt saaledes, ellers vilde han forstyrre den hele Situation. Dette er ikke, fordi jeg har villet sige den ærede Rigsdagsmand noget Ubehageligt, han vil tværtimod vinde hos mig i min personlige Agtelse for ham, det vilde staae i fuldkommen Samklang med hans øvrige uegennyttige patriotiske Færd; thi han veed meget godt, at han vilde rifttere en heel Deel med Hensyn til sine Venner, fordi han har ført dem den Vej; men det har den ærede Rigsdagsmand før viist, at han kan overse, at han kan stude sig i.

Jeg frygter for, at jeg allerede har talt for længe; jeg skal derfor bede de ærede Medlemmer her i Thinget, som ønske at bevare de Goder og Friheder, som Grundloven har givet os, og som jeg for et halvt Aar siden frygtede for, at vi skulde miste ved et ulovligt Skridt, fordi der hos det danske Folk ikke var den Kraft eller Bevægelighed, ikke den Eghed med det franske Folk, at det kunde sige, at enhver Ulovlighed fraoven er en Umulighed; der er vist Ingen af os, der mener, at denne Kraft er tilstede i det danske Folk —, og derfor vil jeg bede de Mænd, som frygte for at miste de Goder, vi have i Grundloven, og som haabe at kunne bevare nogle under en Fællesforfatning, med mig at stemme ubetinget Ja.